

Sygn. akt V U 1338/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesława Kruczkowska

Protokolant: Bożena Radziusz

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 roku w Białymstoku

sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 11 lipca 2012 roku

Nr (...)

- oddala odwołanie -

Sygn. akt V U 1338/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia

11 lipca 2012 roku wydaną na podstawie Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153 poz. 1227 z późn. zm.) i Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm.) odmówił przyznania J. C. prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia warunków przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w tych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił, jako zatrudnienia w szczególnych warunkach, pracy J. C. od dnia 1 września 1966 roku do 30 września 1982 roku w Przedsiębiorstwie (...) z uwagi na rozbieżność w opisie zajmowanego

stanowiska, bowiem w świadectwie pracy w warunkach szczególnych widnieje zapis – mechanik napraw pojazdów mechanicznych, zaś w świadectwie pracy ogólnym – monter samochodowy. Organ rentowy wskazał, że charakter pracy podany w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie jest zgodny z Rozporządzeniem Rady Ministrów, a stanowisko nie jest zgodne z zarządzeniem resortowym przytoczonym przez zakład pracy, a ponadto brak jest informacji, czy w powyższym okresie przedmiotowa praca była wykonywana w kanałach remontowych. Również istnieje rozbieżność pomiędzy kwestionariuszem złożonym wraz z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy z 1993 roku, w którym odwołujący, jako zatrudnienie w powyższym okresie wskazał – instruktora nauki zawodu.

Organ rentowy na podstawie dołączonych do wniosku dokumentów oraz w wyniku przeprowadzonego postępowania za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 roku okresy przyjął staż sumaryczny 27 lat, 3 miesięcy i 20 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył pełnomocnik J. C., który zaskarżył decyzję w całości i zarzucił jej niezasadne nieuwzględnienie okresu zatrudnienia skarżącego od 01.09.1966r. do 30.09.1982 r. w Przedsiębiorstwie (...), jako zatrudnienia w warunkach szczególnych. Następnie pełnomocnik wniósł o uznanie okresu zatrudnienia J. C. od 01.10.1982r. do 31.01.1985 r. w Gminnej Spółdzielni (...) w J. – miejsce pracy Młyn w B., ul. (...), obecnie ulica pod Krzywą, w charakterze robotnika młynu – młynarza, jako zatrudnienia w warunkach szczególnych, zgodnie z wykazem A dział X pkt. 10 „prace przy wytwarzaniu mąki, płatków i śruty” do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Wskazując na powyższe pełnomocnik odwołującego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie J. C. prawa do emerytury zgodnie z wnioskiem z dnia 14 maja 2012 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w odpowiedzi na odwołanie pełnomocnika J. C. wniósł o jego oddalenie, podtrzymał argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji i ponownie wskazał na nieudokumentowanie przez wnioskodawcę piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, z uwagi na niezgodność opisu zajmowanego stanowiska z wykazem resortowym.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 184 powołanej na wstępie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku

z § 4 powołanego na wstępie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia

w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych

do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat

– dla mężczyzn wynoszący 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 – 20 lat dla kobiet, 25 lat dla mężczyzn. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Natomiast art. 32 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W tym też zakresie należy stosować przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U.

1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 3 i 4 wyżej wymienionego Rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienionych

w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat

dla mężczyzn oraz posiada wymagany okres zatrudnienia 20 lat pracy dla kobiet oraz 25 lat pracy dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym § 2 ust. 1 Rozporządzenia wskazuje, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną jest to, że odwołujący osiągnął wiek uprawniający do ubiegania się o przyznanie mu emerytury zgodnie z § 3 i 4 wyżej wymienionego Rozporządzenia, bowiem urodził się on w dniu 8 czerwca 1952 roku, a więc ukończył 60 lat. Nadto J. C. wykazał wymagany przepisami okres składkowy i nieskładkowy wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 roku 27 lat, 3 miesiące i 20 dni, a także nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W niniejszej sprawie kwestią sporną jest uznanie zatrudnienia J. C. od dnia 01 września 1966r. do dnia 30 września 1982r. w Przedsiębiorstwie (...), jako pracy w warunkach szczególnych. Udowodnienie minimalnego, piętnastoletniego okresu zatrudnienia w takich warunkach jest konieczne do uzyskania wnioskowanego świadczenia.

Uznanie okresu zatrudnienia J. C. od 01.10.1982r. do 31.01.1985 r. w Gminnej Spółdzielni (...) w J. – miejsce pracy Młyn w B., ul. (...), obecnie ulica pod Krzywą, w charakterze pracownika w młynie – młynarza zostało podniesione przez pełnomocnika odwołującego w treści odwołania od decyzji i nie stanowiło podstawy do wydania rozstrzygnięcia przez organ rentowy w tej sprawie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie miał wiedzy dotyczącej zatrudnienia wnioskodawcy w charakterze robotnika młynu - młynarza, bowiem nie zostało to podniesione we wniosku odwołującego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że zebrane w aktach dokumenty oraz świadectwo pracy nie potwierdzają, aby J. C. był zatrudniony w spornym okresie na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych w kanałach remontowych i dlatego nie uwzględnił, jako zatrudnienia w szczególnych warunkach, okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 01 września 1966r. do dnia 30 września 1982r. w Przedsiębiorstwie (...) (k. 20v).

Wstępnie należało podkreślić, że stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podstawą ustalenia zatrudnienia w szczególnych warunkach są przepisy dotychczasowe. Wykładni pojęcia „przepisy dotychczasowe” dokonał Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 13 lutego 2002r., III ZP 30/01 (OSNAPiUS 2002/10/243), wskazując na niektóre przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., z wyłączeniem tych, które zobowiązywały ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralne związki spółdzielcze do ustalenia wykazu stanowisk pracy w podległych im zakładach pracy. Sąd Najwyższy stwierdził, że odesłanie do „przepisów dotychczasowych” w kwestii wykazów obejmujących świadczenie pracy w warunkach szczególnych, zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie obejmuje przepisów kompetencyjnych § 1 ust. 2-3 rozporządzenia. Odesłanie odnosi się więc tylko do „wieku emerytalnego, rodzajów prac, stanowisk, warunków” uprawniających do wcześniejszej emerytury. To pozwala na wniosek, że „przepisy dotychczasowe”, o których mowa w odesłaniu, to § 2 ust. 1 Rozporządzenia stanowiący, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy; § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazie A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia oraz § 9-15 dotyczące wieku emerytalnego i warunków przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze. Tym samym wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20.10.2005r., I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306).

Podsumowując, wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których wyżej wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach 1 lub 2 do rozporządzenia (por. wyrok Sądu apelacyjnego w Katowicach z 4.11.2008r., III AUa 3113/08, Lex nr 552003). Z drugiej strony posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych nie wiąże organu rentowego i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 2 i 4 Rozporządzenia. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2004r., III UK 31/04, OSNP z 2005/1/13 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60).

Odnosząc się do powyższego należało ustalić, czy w spornym okresie zatrudnienie J. C. stosownie do treści świadectw pracy z tego okresu

w powiązaniu z wykazem A wskazanego powyżej rozporządzenia było zatrudnieniem w szczególnych warunkach.

Jak wynika z treści świadectwa pracy z dnia 30 września 1982 roku wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...) Oddział numer 1 w B. J. C. od 1 lipca 1969 roku do 30 września 1982 roku zatrudniony był na stanowisku mechanika samochodowego (k. 36 akt osobowych). Z treści świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionego przez syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) w upadłości J. C. od 1 września 1966 roku do 30 września 1982 roku zatrudniony był na stanowisku mechanika napraw pojazdów mechanicznych tj. wykonywał pracę na stanowisku wymienionym w Dz. XIV „Prace różne” pkt 16, Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz. U. z 1983 r., nr 8 poz. 43), który to akt stanowi załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładzie pracy nadzorowanych przez ministra Budownictwa i (...), na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty.

Wobec powyższych rozbieżności, zawartych we wskazanych świadectwach pracy Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, w celu wyjaśnienia, czy J. C. w spornym okresie wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Świadek Z. K., który pracował wraz z odwołującym w Przedsiębiorstwie (...) zeznał, że J. C. pracował, jako mechanik pojazdów samochodowych, w tym samym, co on warsztacie. Odwołujący miał wykonywać wszystkie naprawy pojazdów samochodowych, przy czym świadek na pytanie pełnomocnika odwołującego wskazał, że były to samochody ciężarowe przeważnie marki Ził i Star, zaś Żuk i Nysa zdarzały się sporadycznie. Naprawy tych samochodów odbywały się zawsze w kanałach, bowiem nie było podnośników do samochodów ciężarowych. Ponadto świadek zeznał, że J. C. był jego podwładnym, lecz nie potrafił wskazać, w jakim to było okresie, a także, iż zgodnie z jego pamięcią wnioskodawca cały czas pracował, jako mechanik. Na pytanie pełnomocnika organu rentowego świadek wskazał, że początkowo warsztat, w którym pracowano posiadał 4 kanały naprawcze, a w drugim budynku znajdowały się jeszcze 4, które służyły do przeglądu technicznego. Wprawdzie świadek nie pamiętał dokładnej liczby zatrudnionych

mechaników na jednej zmianie, ale wskazał, że było ich 5-6. Dodatkowo świadek zeznał, że przeprowadzane naprawy były różnego rodzaju, gdyż trzeba było zreperować to, co się zepsuło. Mechanicy wykonywali wszelkie naprawy, gdyż nie było specjalizacji. Instruktor nauki zawodu dla uczniów przychodzących na praktyki podlegał kierownikowi zakładu i placówki, w której kształcili się uczniowie (k. 39).

Świadek H. S., który również pracował z odwołującym w spornym okresie - początkowo był on mechanikiem samochodowym,

a następnie brygadzystą zeznał, że J. C. pracował na stanowisku mechanika samochodowego i tak, jak każdy mechanik pracował w kanale. Świadek na pytanie pełnomocnika odwołującego zeznał, że odwołujący naprawiał półosie, mechanizmy różnicowe, skrzynie biegów, sprzęgła, uszczelniał podwozie i wymieniał olej, pracując po 8 godzin w kanale. Naprawa głowic samochodowych - uszczelki, zawory, wszystko to, co było do naprawy wykonywał w kabinie. Uczniowie przychodzący na praktyki przydzielani byli stosownie do uznania instruktora, a jeśli mechanik miał przydzielonego ucznia, pracował normalnie, jak mechanik. Na pytanie pełnomocnika organu rentowego świadek zeznał, że były odrębne brygady, które zajmowały się silnikami benzynowymi oraz wysokoprężnymi. Od początku lat 80-tych brygady te pracowały na jednej hali, gdzie znajdowało się 16 kanałów. Do tego czasu pracownicy podzieleni byli na dwa zakłady – na P. i ul. (...). Ponadto świadek zeznał, że razem z odwołującym pracować zaczął w latach 80-tych, kiedy to powstała nowa baza zakładu. W sumie w zakładzie pracowało około 100 mechaników, zaś pojazdów było 700. Instruktor nauki zawodu miał za zadanie opiekować się całą klasą, wystawiać jej stopnie i przydzielać ich do mechaników według swojego uznania. Ponadto świadek zeznał, że nic mu nie wiadomo na temat tego, aby J. C. był instruktorem nauki zawodu (k. 39 - 40).

Świadek A. Ż., która pracowała z odwołującym i pozostałymi świadkami w Przedsiębiorstwie (...) na różnych stanowiskach, w warsztacie mechanicznym włącznie zeznała, że odwołujący pracował, jako mechanik samochodowy przeważnie w kanale przy naprawach samochodów ciężarowych. Uczniami opiekowali się instruktorzy nauki, a odwołujący nie był jednym z nich. Na temat zatrudnienia J. C. w młynie wskazała, że przypadkiem widziała go w tym miejscu, ale nie rozmawiała z nim o jego w nim zatrudnieniu (k. 40-41).

Świadek B. K., nie była zatrudniona z odwołującym, lecz mieszkała w pobliżu młyna, gdzie pracował J. C.. Świadek wskazała, że pamięta, iż J. C. pracę w tym młynie rozpoczął od jesieni, bądź zimy 1982 roku. Widziała, jak odwołujący chodził do młyna, wsypywał ziarno do skrzyń, a następnie zawiązywał worki z mąką i ustawiał je na wagę. W młynie było urządzenie, które huczało, ale świadek nie miał wiedzy, czy odwołujący je obsługiwał, bowiem osobom postronnym nie można było tam wchodzić. J. C. miał pracować bardzo długo w młynie (k. 50v).

Świadek T. P. również nie pracowała z odwołującym, a widziała go, jak pracował w młynie. J. C. miał wsypywać ziarno do jakiejś maszyny, a następnie wybierać mąkę do worków. Świadek miała zachodzić do młyna, w celu zmielenia zboża. Na pytanie pełnomocnika organu rentowego świadek zeznała, że nie wie, czy był ktoś jeszcze zatrudniony w młynie oprócz niego oraz nie potrafiła wskazać godzin, w jakich pracował. Świadek zeznała, że w okresie od 1982-1985 roku kilkakrotnie zachodziła do młyna (k. 50v).

Świadek I. C. również nie pracowała z odwołującym, a jedynie mieszkała w sąsiedztwie młyna. Z powodu tego, że jej posesja znajdowała się w pobliżu, często tam bywała. Widziała ona, jak J. C. pracował w tym młynie, wsypywał ziarno do maszyn. Odwołujący zawsze był obsypany mąką. Świadek zeznała, że młyn pracował od wczesnych godzin porannych, do godziny 15:00. Dom wnioskodawcy znajdował się niedaleko młyna i widziała ona jak J. C. przechodził z młyna do domu (k. 50v-51).

Odwołujący J. C. słuchany w charakterze strony podał, że zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) rozpoczął w 1966 roku, jako uczeń. Wówczas pracował z mechanikiem w kanale i uczył się na zajęcia teoretyczne. Była to szkoła przyzakładowa, więc 3 dni były poświęcone praktyce, a kolejne 3 dni poświęcano nauce. W okresie stażu odwołujący pracował z mechanikiem w kanale po 8 godzin dziennie, a następnie po zawarciu umowy o pracę na czas nieokreślony pracował na ciężkim sprzęcie, jako mechanik samochodowy. Odwołujący wskazał, że przez cały czas pracował w kanale, a jeśli kierowca prosił to wówczas w kabinie naprawiał np. klamkę, siedzenie. Odnośnie rozbieżności w

opisie stanowiska twierdził on, że zawsze pracował, jako mechanik samochodowy w kanale i dla niego monter samochodowy to, takie samo stanowisko, jak mechanik samochodowy. Ponadto odwołujący wskazał, że zawarł umowę o pracę, jako instruktor nauki zawodu po to, żeby otrzymać dodatek. Ten dodatek był przyznawany w ramach jego pracy, na stanowisku mechanika i musiał on podpisać wskazaną umowę, zaś jego praca nie zmieniła się. Odnośnie zatrudnienia w młynie wskazał, że znajdowały się tam maszyny, gdzie należało wyspać ziarna. Był tam kamień młyński, walce, mlewniki, kaszarka i łuszczarka, zaś on obsługiwał wszystkie te maszyny. Gotowa mąka znajdowała się w workach, które trzeba było zważyć i przeciągnąć w inne miejsce. Ponadto odwołujący wskazał, że młyn ten należał do jego dziadka, lecz został on zabrany, a dopiero potem prowadził ten młyn, jako działalność gospodarczą. Na pytanie pełnomocnika ZUS wskazał, że miał kwalifikacje czeladnicze i pracował na stanowisku młynarza. Po okazaniu świadectwa pracy z tego okresu wyjaśnił, że stanowisko robotnik młyna jest tożsame ze stanowiskiem młynarza, zaś po okazaniu kwestionariusza z akt osobowych GS w J., gdzie widnieje zapis, że w Przedsiębiorstwie (...) pracował, jako instruktor nauki zawodu, wskazał on, że wpisał tak dla reputacji (k. 53-53v).

W świetle powyższych zeznań świadków oraz treści zeznań złożonych przez odwołującego w charakterze strony w powiązaniu z dokumentacją zgromadzoną w aktach sprawy, a w szczególności z treścią akt osobowych J. C. stwierdzić należy, że zasługują one na danie im wiary jedynie w części.

Zdaniem Sądu zeznaniom tym, jak i zeznaniom świadków nie można odmówić wiarygodności jedynie w tej części, która dotyczyła opisu stanowisk zajmowanych przez nich oraz przez wnioskodawcę. Podawali oni zgodne informacje, w których opisywali, jakie prace należały do wnioskodawcy, czym zajmował się on najczęściej oraz charakter tych prac. Świadkowie byli zgodni, co do okoliczności pobocznych, takich jak: ilość zatrudnionych mechaników, ilość pojazdów, rodzaje usterek oraz miejsce wykonywanych prac. Wszystkie te okoliczności były przez świadków wskazywane zgodnie, korespondują ze sobą i dlatego też Sąd uznał, że polegają one na prawdzie.

Zauważyć również wypada, że świadkowie, którzy pracowali wspólnie z wnioskodawcą, widzieli jakie prace wykonywał wnioskodawca i wskazywali, że nie wszystkie naprawy wykonywane były w kanałach naprawczych, ale także i poza nimi. Świadkowie ci mieli, więc bezpośrednią wiedzę dotyczącą pracy J. C. w spornym okresie.

Mając zatem na uwadze powyższą treść zeznań świadków nie sposób dać wiary zeznaniom wnioskodawcy, w których podnosi on, że pracował w spornym okresie pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jego twierdzenia nie są bowiem poparte zeznaniami naocznych świadków. Ponadto doświadczenie życiowe wskazuje, że z uwagi na ograniczoną ilość kanałów naprawczych, a dosyć znaczną ilość mechaników pracujących na zmianie, niemożliwe było, aby każdy z nich korzystał z tego samego kanału w tym samym czasie.

Natomiast zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub okresowe, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia. Praca świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 sierpnia 2012 r., III AUa 374/12, LEX nr 1217658, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 lipca 2012 r., III AUa 27/12, LEX nr 1217816).

Ponadto Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że o uznaniu zatrudnienia za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie decyduje treść dokumentów wystawianych przez pracodawcę, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998r., II UKN 570/97, OSNAPiUS 1999 nr 6, poz.213; z dnia 22 marca 2001 r., II UKN 263/00, OSNAPiUS 2002 nr 22, 553).

Należy podkreślić, iż praca przy naprawie pojazdów mechanicznych uprawnia do niższego wieku emerytalnego, jedynie wtedy, kiedy wykonywana jest w kanałach remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co jest zgodne z wykazem A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dział XIV, pkt 16.

W świetle poczynionych ustaleń brak podstaw do uwzględnienia okresu pracy na stanowisku mechanika samochodowego jako zatrudnienia w szczególnych warunkach. Ponadto należy wskazać, że w okresie od 01 września 1966 roku do 01 lipca 1969 roku wnioskodawca był zatrudniony w celu nauki zawodu i jedynie 3 dni w tygodniu odbywał praktykę w warsztacie, co wykluczało wykonywanie stałej pracy na stanowisku mechanika (akta osobowe z (...)). Jak wynikało z powyższych akt (k:21) w dniu 13 grudnia 1978 roku J. C. złożył podanie do pracodawcy o przeniesienie ze stanowiska monter samochodowego na stanowisko instruktora nauki zawodu. W okresie od 15 grudnia 1978 roku do 31 sierpnia 1982 roku zawierał corocznie umowy z zakładem pracy na stanowisko instruktora nauki zawodu. Również w protokole weryfikacyjnym z 05 stycznia 1982 roku (k:35 akt osobowych) wpisano stanowisko instruktor praktycznej nauki zawodu. Wnioskodawca nie przedstawił ponadto jakichkolwiek przekonujących motywów dotyczących okoliczności dokonania wpisów stanowiska – instruktor nauki zawodu – w kwestionariuszu złożonym przy wniosku o rentę z dnia 26 lipca 1993 roku oraz w kwestionariuszu osobowym z dnia 30 września 1982 roku złożonym do akt osobowych Gminnej Spółdzielni (...) w J..

Dlatego też Sąd podzielił ustalenia organu rentowego i stwierdził, że wnioskodawca w okresie spornym w Przedsiębiorstwie (...) nie był zatrudniony w warunkach szczególnych i dlatego też nie legitymuje się wymaganym ustawą okresem 15 lat pracy w tych warunkach. Sytuacji odwołującego nie zmienilaby okoliczność uznania pracy w Gminnej Spółdzielni (...) w J. w charakterze robotnika młynu – młynarza, jako zatrudnienia w warunkach szczególnych, zgodnie z wykazem A dział X pkt. 10 „prace przy wytwarzaniu mąki, płatków i śruty” Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm.), bowiem okres ten nie jest wystarczający do przyznania wnioskowanego świadczenia.

Reasumując, J. C. nie udowodnił, co najmniej 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Dlatego Sąd oddalił żądanie dotyczące przyznania świadczenia w obniżonym wieku przysługującego osobom zatrudnionym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Z tych wszystkich powodów należało oddalić odwołanie jako pozbawione podstaw prawnych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.